

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Slengerik: Det er mærkværdigt nok, at kun den højtærede Justitsminister har været i Stand til at finde denne Bestemmelse i § 278. Ingen af Udvalgets Medlemmer har været i Stand til at se, at denne Bestemmelse findes der. Det vil klart fremgaa af, at hele Udvalget til § 279 har stillet et Ændringsforslag, hvis Slutning lyder saaledes: „dog uden at Dommeren herved benytter de ved Forordning af 25. Juni 1842 og Lov af 19. April 1864 fastsatte Formaningstaler“. Altsaa, Ændringen er stillet af hele Udvalget, hele Udvalget har ikke kunnet se, at der i Lovforslaget findes en saadan Bestemmelse, hvorved disse Formaningstaler bortfalde, ellers vilde Udvalget selvfølgelig ikke have stillet dette Ændringsforslag.

Justitsministeren (Alberti): Udvalget har formodentlig ment, at en god Gerning ikke kan gøres for ofte.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Slengerik: Ja, det forekommer mig ret mærkeligt, hvis den højtærede Justitsminister vil slippe derfra paa den billige Maade.

Justitsministeren (Alberti): Jeg kan fremdeles kun henvise til en Gennemlæsning af § 278.

Slengerik: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Der kan ikke gøres flere korte Bemærkninger om dette Spørgsmaal.

Svendsen: Jeg skal kun gøre nogle enkelte Bemærkninger, da Tiden jo trækker ud, og vi forhaabentlig snart skulle have Afstemning over dette Afsnit. Jeg skal kun sige til den højtærede Justitsminister, at naar han saa bestemt og kraftig hævdede, at alle vi, der have udtalt, at vi

ville støtte den højtærede Justitsminister i Gennemførelsen af dette Lovforslag, maatte ogsaa være villige til at stemme for de Forslag, som han forlangte gennemført, vil jeg dertil sige: ja til en vis Grad! Men hvis det skulde gælde under alle Forhold, i alle Tilfælde, ja, saa havde vi virkelig ikke nødig at sidde her. Hvis det var saaledes, at hvad den højtærede Minister forlangte, skulde vi bøje os for alle sammen, vi, der ville, at han skulde have Held til at gennemføre en Sag og føre den ud i Livet, og at vi skulle stikke vore egne Meninger under Stolen, saa havde vi, det gentager jeg, ikke nødig at sidde her. Men det tror jeg ikke er Meningen. Jeg sagde udtrykkelig, første Gang jeg havde Ordet, at jeg beklagede, at den højtærede Justitsminister havde taget det bestemte Standpunkt over for denne Sag, fordi jeg ellers havde Lyst til at stemme for Mindretallets Ændringsforslag. Naar den højtærede Justitsminister erklærer, at Lovven saa er ubrugelig, og at han ikke kan eller vil have noget med den at gøre, forsvare den eller føre den ud i Livet, bliver det ganske vist et Spørgsmaal at tage under Overvejelse, hvorvidt man saa er forpligtet til at følge den højtærede Minister og give Afkald paa det virkelige oprigtige Ønske, man har, om at komme bort fra den gamle, forældede og uforsvarlige, havde jeg nær sagt, Form, vi have med Hensyn til Eden.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Underretssagførerne vil jeg sige, at jeg glædede mig over, at den ærede Ordfører i Grunden har kunnet tiltræde, hvad jeg har sagt om dette Spørgsmaal. Jeg har fremdeles det Haab, at Udvalget muligvis inden 3die Behandling vil komme til at behandle den Sag noget nærmere, for at der kan blive bragt noget mere Retfærdighed til Stede her.

Den ærede Minister udtalte, at han troede ikke, at det kunde nytte noget, fordi der var taget saa meget Hensyn til Underretssagførerne, som man med Billighed kunde forlange, ved det Ændringsforslag, som var stillet i Fjor, og som den ærede Minister har optaget. Det var, sagde Ministeren, navnlig med Hensyn til den mundtlige Procedure for Retten, at det var nødvendigt, der skulde forlanges en